

X X X

Byla neděle, letní ráno, docela boží poklid. Tu a tam zazpíval pták, zabzučela včela, v trávě něco zacvrlikalo.

Dita zavřela oči a všechny zvuky se rozlehly jako ve staré pohádce, vlídně a milostně, a když oči otevřela, spatřila čtyři vážky. Čtyři tenké čárky zářily sytě modrým kovovým leskem a ta modř náhle zabořila. Jako by ze všeho na světě zbyla jen tahle poslední něžná krása. Ale už se vzdalovaly, měnily pozice jako lehkomyšlná vzdušná letka, zlehka se přenesly do stínu rybízových keřů a začaly se vytrácet, střídavě mizely, až nakonec zmizely bůhvíkam.

Voda zašplouchala.

Plechová vana se v trávě vyjímalala jako protáhlá skořápka, člun anebo baňatá rakev.

Dita natáhla ruku přes okraj, prsty se dotkla trávy a nahmatala hranatou krabičku. Vylovila z ní žlutý zapalovač a jednu cigaretu, a když si zapálila, zhluboka, s požitkem vyfoukla namodralý kouř.

Ale i kouř se brzy rozplynul a vzduch zase zprůzračněl.

Nad vanou přeletěli běláskové, ve škvíře mezi kameny se mihla ještěrka, listy na stromech se třpytily ve slunci, a když Dita oči přivřela, světlo se rozostřilo, mihotalo se, z temna vybíhaly paprsky jako z dávnověku, kdy ještě neexistovala kobaltová modř ani žádná žlutá.

Možná. A světlo se dralo, pronikalo temnotou, bezbolestně ji prořízlo, určitě úplně bezbolestně.

Tomu se říká kurva...

Tomu se říká kurva...

Tomu se říká kurva...

Jak by mohla vypadat taková malá, úplně bezbolestná kobaltově modrá kurvička? Taková malá a lehounká, která by se usadila na rameni. Anebo by rozverně popocházela. Taková napůl hmyzí ženuška v korzetku. V kobaltově třpytivém korzetku a ten by vypadal půvabně i směšně vyzývavě. Taková milá, přítulná a zábavná potvůrka, že by se jí ani nemohlo nic vyčítat.

Vůbec nic.

Všechno odpuštěno.

Odpuštěno!

A na chvíli tomu málem uvěřila, tomu odpuštění, jak se do něj nořila hlouběji a hlouběji, jako se v modlitbě noří blíž a blíž do zapomnění, až ji znenadání probral chlad. Zachvěla se. Už celá ztuhla a bradavky jí zimomřivě trčely z vody.

Vstala, zabalila se do ručníku, sebrala krabičku se zapalovačem a bosa zamířila k domu. Prošla předsíní a pomalu stoupala po dřevěných schodech. Cítila každý otisk mokrého chodidla, každý otisk zanechaný na jednom schodu a srdce se poplašeně rozbušilo.

V pokoji bylo přítmí. Ze zatažených závěsů sálala vůně prachu. I z knih sálala. I starý prošlapaný peršan hřál a vydechoval sluneční prach. Dita po něm přešla ke

stolu a zapnula počítač. Počítač chrčel a srdce bušilo. Čekala, než naběhnou všechny ikonky, semknula rty, několikrát klikla a... nic.

Nula.

Už nic nenapsal.

Zhluboka se nadechla a otevřela tu poslední zprávu. Slovo po slově si ji znovu přečetla:

To se máš, že máš tři muže. Tomu se tady u nás říká kurva. Klobouk dolů před tvou upřímností, ale tohle vážně není nic pro mě. Všechno, co jsem chtěl, jsi byla ty, Dito! Ale byl jsem pro tebe jenom hračka, zpestření prázdnin. Moje chyba, že jsem chtěl, nebo si myslel, že je to víc. Nikdy na tebe nezapomenu. Ale neboj se, už tě nebudu otravovat. Jan Ponc

Ach, bože...

„Já jsem tak pitomá!“ zašeptala a představila si, že by ho někdo zazdil, někde hluboko ve sklepě, jenže skrz zeď by ta jeho vyprahlost pořád prahla, prahla a skučela jako v povídce od Edgara Allana Poea.

A představila si, že ji to skučení bude do smrti pronásledovat. Ať bude kdekoliv, ať bude s kýmkoliv, vždycky to skučení zaslechne a vždycky se uvnitř příkrčí, zatne zuby, bude odolávat a prosit, ať už zmlkne.

Ale pak si představila toho druhého, toho, o kom nic nenapsala, a vtom ji napadlo: Jak to, že on nemá nic, a ten druhý všechno...?

Má všechno.

A v očích touhu.

Utajovanou touhu.

Skoro bolestnou touhu.

Takže nemá všechno.

Má všechno, ale v očích touhu.

„Já se snad zblázním,“ řekla potichu.

Ale věděla, že do zbláznění má daleko, nebo si to aspoň myslela. Myslela si, že na smrt jenom myslí, když se teď dívá na svůj pokoj. Že jenom myslí na bezbolestnou smrt, kdyby navždy usnula. Kdyby ani nevěděla, že navždy usne. Natáhla by se na postel, ležela by v přitmě a v teple s vůní slunečního prachu, očima by putovala po hřbetech knih a říkala by si v duchu slova, jména, svoje zamilované věty, útržky básniček, a to by stačilo.

„Naděje, ta má pírk a v duši hřaduje...“

Nic víc. Nikdo víc. To by přece usínala jako do snu. Neopuštěná. Plná klidu a krásy. Povznesená! Unesená! Unášená! Navěky unášená...

A znovu se probírala.

„*Es tut mir leid,*“ řekla v duchu.

Jenže ono to znělo taky krásně.

Jako další zamilovaná věta.

Jako ta kobaltová modř.

Zavrtěla hlavou.

A byla najednou tak sama v tom pokoji se slunečním prachem.

Sama se zašedlým medvídkem, co seděl naproti na posteli. Dívala se na něj.

Už dávno nebyl bílý a chybělo mu jedno ucho. Ale oči mu zůstaly. Oči z kulatých tmavých korálek s našedlou duhovkou a na pravé tlapě rozedraná díra s napěchovanou slámou.

Pamatovala si to? Anebo jí právě teď připadalo, že si na to vzpomíná? Že vidí sebe s medvědem v náručí a že se jí zdá obrovský. Velký skoro jako ona. A živý! Živý i neživý. Živý jinak. Nesmrtelně. Věrně. Co to bylo? Co to bylo za přirozené nadšení, za přirozenou lásku k medvědu, který s ní měl zůstat až do skonání věků. Jaká to musela být nádhera, důvěrně kamarádit s malým medvědíkem bohem.

Jenom samé otevírání.

Na jeho božích tlapkách.

S pusou na jeho černém vyšitém čumáku.

A teď...

Teď se na něj dívá s nesmělou něhou.

Za pár minut scházela ze schodů v krátkých květovaných šatech. Přes rameno přehozenou černou koženou kabelku. V předsínce si nazula černé páskové boty. Nosila je celé léto. Svoje zamilované boty na nízkém podpatku a se zadním zipem nad patou. A pokaždé když za zip zatáhla, jako by jí to léto proletělo celým tělem. Odspoda vzhůru. V necelé vteřině a bylo v tom všechno.

Ale ještě to nekončilo.

Slunce venku začínalo pálit.

Na modrém nebi neplul ani jediný mráček.

Zaklapla branku a vykročila po rozpraskané asfaltové ulici, která vedla mezi domky až dolů na návěs.

Popravdě, když teda psal o upřímnosti, stačila by jí bohatě jedna ruka, aby na prstech spočítala, koho by tu dneska ještě možná chtěla navštívit. Kdyby přibližně v půlce cesty zabočila doprava a pokračovala vzhůru, došla by k Věrušce, která bydlela až nahoře na kopci.

Pak tu byl Richard ve svojí noře dole u řeky.

Stále trpící Richard, jelikož ho Věruška loni vypakovala.

A kdyby v půlce cesty zabočila doprava a šla pořád rovně, mohla by zajít ke Květě se Štěpánem.

Ale kdyby šla ještě dál...

A už to bodlo, už se to zase zarylo, jenže vtom zahlídla paní Doubravovou.

Stála kousek za plotem, sehnutá nad záhonem patisonů, celá její malá nahrbená postavička se v rozvlákněných šlahounech ztrácela, ale nohy měla rozkročené, na sobě krátkou zástěru, a Dita spatřila, jak se pod neopálenou popelavě bílou kůží proplétají hrbolaté chuchvalce modrých žil.

Ale paní Doubravová se už zvědavě narovнала. Zaleschla klapot jejích bot a jakoby rozšafně zavolala: „Kampak, kampak? Ty jsi ale fešanda, Dito! A co vaši? Už přijeli z lázní?“

„Přijedou zejtra,“ prohodila Dita podobně bodře.

„Tak si to aspoň užili,“ potřásla hlavou paní Doubravová. „A kam si to vykračuješ?“ vzpomněla si.

„Do trafiky pro cigára.“

„No fuj,“ zamračila se káravě paní Doubravová, „že se na to nevykašleš. Taková mladá a takovej pitomej zlozvyk!“

„No právě,“ řekla Dita, „je to zlozvyk.“

„Tak se na to vykašli,“ opakovala paní Doubravová domlouvavě.

„Tak já to zkusím,“ opakovala Dita schválně slovo tak. A vzdalovala se. „Mějte se krásně a na shledanou!“

„Ty taky a nekuř! Nekuř!“ volala za ní paní Doubravová, jako by jí Ditino kouření opravdu leželo na srdci. A snad by tam i nějakou dobu pobýlo, kdyby se k ní odněkud ze zahrady nepřihřtili její psi. A jak se jí ty dvě chundelaté koule ufuněně sápany do klína, hlas paní Doubravové hned zjhl, stoupal, až se rozechvěl: „Copak byste rádi, zlatíčka moje? No co byste si dali? Piškůtek? Anebo kostičku...?“

Ale to už Dita neslyšela.

Scházel dolů k návsi. Na modrém nebi neplul ani jediný mráček a slunečnice v zahradách čnely do nebe jako žirafí hlavy. A Dita do sebe ty žirafí slunečnice vpíjela, protože věděla, že se tomu stejně nevyhne, že to ještě přijde, že to vlastně jenom oddaluje.